

OPU

Oplæring i udlandet for elever
i erhvervsuddannelserne

**Amalie Marie
Overgaard**

Bygningssnedker
i Japan

Side 4

Side 7

**Magnus
Lundtoft
Jensen**

Kontorelev
i Tyskland

**Nadia Elimann
og
Birthe Bech
Melgaard**

SOSU-assisterer
i Island

Side 16

Side 22

**Mads Nissen,
Fiona Foersom
og
Laura Kock**

Møbelsnedkere
i Portugal

Årets præmie- vindere 2024

**Karla Baldtzer
Ingemann
Petersen**

Gartner
i Frankrig

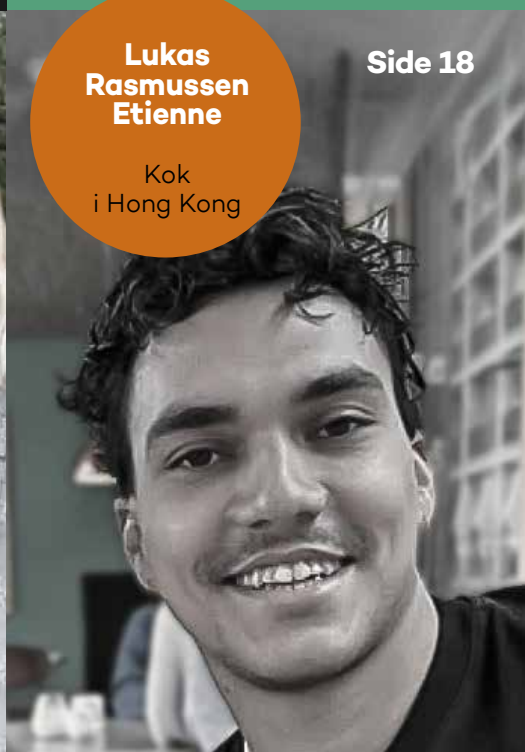
Side 20

**Signe Berger
og
Pernille Schäfler**

Kontorelever
i USA

Side 13

**Lukas
Rasmussen
Etienne**

Kok
i Hong Kong

Side 18

**Ida Marie
Moos Jespersen**

Gartner
i Norge

Side 10

Om konkurrencen

For 12. år i træk udskrev Uddannelses- og Forskningsstyrelsen i foråret 2024 en konkurrence blandt elever i erhvervsuddannelserne om gode fortællinger fra virksomhedsophold i udlandet.

Formålet med konkurrencen er ligesom tidligere år at sætte fokus på oplæringsophold i udlandet som led i erhvervsuddannelserne og inspirere flere unge til at rejse ud for at dygtiggøre sig.

Uddannelses- og Forskningsstyrelsen modtog i 2024 35 gode bidrag fra elever, der har været på ophold i udlandet med økonomisk støtte fra Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag (AUB) gennem OPU-ordningen.

Årets elever kommer fra 15 forskellige fag og har været i oplæring i 20 forskellige lande på 5 forskellige kontinenter. Nogle af eleverne er udstationeret i nogle måneder fra deres danske oplæringssted eller har orlov fra deres skoleoplæringscenter – andre vælger at tage et længere ophold eller hele deres praktiske uddannelse i udlandet.

Uanset viser elevernes fortællinger, at et ophold i udlandet er noget, der sætter tydelige spor både fagligt og personligt og tilfører erhvervsuddannelserne en værdifuld dimension. Og for mange elever giver opholdene erfaringer, der er med til at forme arbejdsliv og videre uddannelse.

På grund af de usædvanligt mange gode bidrag, der er indkommet til konkurrencen i år, har Uddannelses- og Forskningsstyrelsen sammen med Danske Erhvervsskoler og –Gymnasier (DEG) og Styrelsen for Undervisning og Kvalitet (STUK) besluttet at øge antallet af præmieringer fra tre til fire præmieringer i hver kategori, dvs. at der i 2024 uddeles fire både historie- og filmpriser. Historierne kan læses i denne publikation. Filmene kan ses via QR koderne her i publikationen, og desuden findes der link til dem på www.ufm.dk/opu.

Uddannelses- og Forskningsstyrelsen takker de mange nuværende og tidligere OPU-elever for, at de vil dele deres oplevelser og erfaringer fra udlandet.

Præmierne til konkurrencen er sponsoreret af Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag.

En drøm, der blev til virkelighed

Af **Amalie Marie Overgaard**, bygningssnedker i Japan

I december besluttede jeg mig for at søge en læreplads i Japan. Jeg sendte en mail til en virksomhed i Kyoto med en ansøgning, som min brors ven havde oversat til japansk. To uger senere modtog jeg en mail i min inbox. "Du kommer bare," stod der på engelsk. Med en vis skepsis over, hvor let det hele gik, fik jeg visum og godkendelser på plads. Halvanden måned senere sad jeg spændt, forhåbningsfuld og en smule skrækslagen på et fly mod Japan.

Ny start og liv i fællesskab

Jeg tjekkede ind på et sharehouse hos en af min chefs venner og gjorde mig klar til min nye hverdag som bygningssnedker i Kyoto. I huset boede en japansk pige, og køkkenet fungerede som et samlingssted for et fællesskab af japanere. Der var altid liv i huset, og jeg deltog både i søndags-Mahjong og i den månedlige vinsmagning. Selvom der kun blev talt japansk, fandt jeg alligevel glæde ved at være en del af fællesskabet.

Den første tid i det japanske familiefirma

Første dag på arbejdet blev jeg mødt af de venligste mennesker, der overraskende nok talte meget lidt engelsk, nogle slet intet. Men jeg klarede mig fint med kropssprog og Google Translate. Yamada Mokkou, et familieejet firma, føltes hurtigt som en familie. Min chef inviterede mig til en velkomstfest, hvor jeg skulle smage lokale delikatesser og jeg forsøgte mig med en lille taketale på japansk. De arrangerede ture for mig og byttede gerne arbejdsdage, så jeg kunne tage på eventyr. Jeg lærte dem om dansk kultur og inviterede dem til dansk frokost med hjemmelavet smørrebrød. Vi er stadig i kontakt, og min chefs datter drømmer nu om at studere i Danmark.

Japansk arbejdskultur og traditionelt håndværk

Arbejdskulturen i Japan var hård, men Yamada Mokkou havde gode forhold for sine ansatte med arbejdsdage fra kl. 8 til 17.15 og tre pauser. Min mester, Takeshi, sørgede altid for, at jeg følte mig tryk ved opgaverne, selv når maskinerne manglede de sikkerhedsforanstaltninger, jeg var vant til. Med hans hjælp lærte jeg nye metoder, som adskiller sig markant fra dem, jeg kendte fra Danmark.

Én særlig teknik, "Kigoroshi" – "at dræbe træet" – involverede at slå træet med en hammer for at lette samlingerne og derefter tilføje vand, så de blev helt tætte. Selvom den japanske arbejdskultur ofte er præget af en nulfejlskultur, var atmosfæren på værkstedet afslappet, og mine kolleger var altid imødekommende og lette til latter.

Et stærkt forhold mellem mester og lærling

Takeshi og jeg udviklede hurtigt et stærkt bånd trods den store sprogbarriere. Vi brugte pauserne på at drikke kaffe og tale om løst og fast, så godt vi kunne. Som tiden gik, og jeg havde vist mit værd, fik jeg sværere og mere interes-

” Da butikken åbnede, tog mester Takeshi og jeg der- til for at nyde vores flotte arbejde – det var en stor dag ” .

”Der var altid liv i huset, og jeg deltog både i søndags-Mahjong og den månedlige vinsmagning”.

sante opgaver. En dag lavede vi indgangen til en ny urbutik i Kyoto, hvor jeg fik lov at lave både døren og udstillingsvinduet med fine detaljer som profilering og afrundede rammer. Da butikken åbnede, tog mester Takeshi og jeg dertil for at nyde vores flotte arbejde – det var en stor dag.

Livet udenfor arbejdet: Oplevelser og venskaber

Selvom jeg var glad for min arbejdsplads, indså jeg, at jeg havde brug for engelsktalende venner. Jeg besluttede mig for at deltage i et meetup på en café, hvilket var lidt grænseoverskridende. Her mødte jeg Kevin, en schweizisk PhD-studerende, som havde boet i Kyoto i et halvt år. Han introducerede mig til sit netværk, og kort efter mødte jeg derfor Anna, Christina og Kirstin til en soju-smagning. Vi udforskede det japanske byliv sammen og sang karaoke til den lyse morgen. De blev nogle af de venner, jeg sås med hver uge, og det var fantastisk at dele oplevelserne med dem.

Før jeg rejste fra Danmark, var jeg nervøs for at blive ensom, men det blev aldrig tilfældet, for de mennesker, jeg mødte, var så åbne og imødekommende. To gange tog vi på længere ture for at opleve Japans fantastiske kultur og natur – det smukkeste, jeg nogensinde har set.

Afsked med håb om gensyn

Efter fire måneder var det med tungt hjerte, at jeg måtte sige farvel til både min arbejdsplads og mine nye venner. Min arbejdsplads arrangerede en afskedsmiddag, hvor mine danske forældre, der var kommet på besøg, også deltog. Vi gav dem gaver fra Danmark og fik dem til at smage dansk salmiak-lakrids, mens jeg viste mine forældre den gæstfrihed, jeg havde oplevet fra Yamada og hans familie.

Ved den sidste afsked gav min mester mig to af sine gamle høvle som symbol på vores samarbejde, og jeg gav ham min tommestok, som han havde været glad for at låne de sidste fire måneder. Det hele sluttede med et kram, en fældet tåre og et billede på min fars gamle analoge kamera. Det var en svær afsked, som jeg håber bliver til gensyn en dag.

God kommunikation handler ikke kun om sprog, men også om kulturforståelse

Af Magnus Lundtoft Jensen, kontorelev i Tyskland

At flytte hjemmefra som 20-årig er ofte en stor omvæltning. At flytte hjemmefra og til et helt nyt land, hvor man ikke kender nogen, er en endnu større udfordring. Den 20. juli 2024 pakkede jeg min kuffert og forlod mit trygge hjem i Aalborg for at starte et OPU-ophold hos Mercedes Benz i Stuttgart, Tyskland. Jeg havde forberedt mig på en ny hverdag som kontorelev med speciale i administration, men hvad jeg ikke havde forudset, var, hvor meget dette ophold egentligt ville forme mig – både fagligt og personligt.

Global læring i en stor multikulturel og international virksomhed

I Mercedes Benz blev jeg en del af en afdeling kaldet *Global Training*. I min afdeling distribuerer vi blandt andet træningsmaterialer til over 29.000 medarbejdere verden over, på 17 forskellige sprog. Vores opgave er at sikre, at Mercedes Benz' medarbejdere konstant er opdaterede på de nyeste teknologier, biler og tendenser – ikke bare hos os, men også hos konkurrenter som Porsche, Audi, VW og BMW.

Jeg har haft ansvaret for at udvikle interaktivt læringsmateriale, som gør komplekse informationer mere engagerende og lettere at huske. Før i tiden skulle medarbejderne læse lange PDF-filer eller se kedelige videoer. Nu arbejder vi på at gøre læringen mere spændende, hvor brugerne aktivt deltager og interagerer med materialet. Denne opgave har givet mig et ansvar, jeg aldrig havde forestillet mig – at levere relevant og engagerende læring til tusindvis af medarbejdere på tværs af mange forskellige lande og kulturer. Derudover er jeg også heldig at få lov til at køre og se fede biler i hverdagen.

Et af de vigtigste elementer i arbejdet er at forstå, hvor forskelligt hvert land arbejder. Jeg har deltaget i møder med repræsentanter fra markeder som Italien, Sydkorea, Frankrig, Rumænien, Spanien, FAE og Sverige. Her har jeg oplevet, hvor vidt forskellige behov der kan være fra land til land. Lige fra interesse i duften i bilen til elektriske varevogne.

” Et af de vigtigste elementer i arbejdet er at forstå, hvor forskelligt hvert land arbejder ”.

Denne konstante dialog med markederne har lært mig en afgørende lektie: God og effektiv kommunikation handler ikke kun om sprog, men også om kulturforståelse. I Tyskland siger man tingene lige ud og er meget direkte, mens man i asiatiske lande går mere varsomt frem og pakker beskederne ind. Man opretholder et respektfuldt og høfligt sprog, for at undgå at fornærme nogen. Denne forskel har ikke bare udfordret mig, men også lært mig, hvordan man kan tilpasse sin kommunikationsstil for at sikre, at budskabet bliver modtaget på den rigtige måde.

Fra mor og far til selvstændighed

At flytte til et nyt land er dog ikke kun en faglig udfordring – det er også en personlig rejse. Dette er første gang, jeg er flyttet hjemmefra, og at være alene i et fremmed land har lært mig at tage ansvar på en helt ny måde. Pludselig skulle jeg selv stå for alt. Helt ærligt havde jeg nok undervurderet, hvor mange praktiske ting mine forældre tidligere har taget sig af. Jeg har været ekstremt privilegieblind på min tilværelse, og jeg

må blegt indrømme, at jeg har haft et par Face-time-opkald med min mor, hvor hun har guidet mig gennem alt fra vasketøj til forsikringer.

Stuttgart er en meget multikulturel by, hvor der er noget nyt at opdage på hvert hjørne. Eksempler på, hvor jeg oplever denne multikulturelle hverdag er fx på mit kollegie, hvor jeg bor sammen med en spanier, der begynder at lave spansk aftensmad, når jeg normalt går i seng klokken 23. Jeg har også en brasiliansk kollega der fortæller om sin bror, der som politiker er i potentiel fare på grund af landets politiske situation. På arbejdet spiser vi traditionel *Schwaben*-mad (en specifik cuisine i min region i Tyskland) i kantinen, og hver dag lærer jeg lidt mere om, hvor forskelligt mennesker lever deres liv.

Derudover er jeg blevet væltet bagover af, hvor smukt et sted Stuttgart og Tyskland i virkeligheden er, med masser af smuk natur og flotte, historiske bygninger. Det har åbnet mine øjne for, hvor lille min egen verden var derhjemme, og hvor meget verden har at byde på.

At tage ansvar – både personligt og professionelt

Noget af det sværeste ved at bo i et fremmed land har været at indse, at hvis jeg ville have venner, trives på arbejdet og lære noget om landet og kulturen, så var der kun én person, der kunne tage ansvar for det: Mig selv. At være væk fra alt velkendt betyder, at man er nødt til at tage initiativ. Om det er at række ud til nye mennesker, prøve nye oplevelser eller kæmpe sig igennem sproglige udfordringer.

Sproget har været en stor udfordring. Selvom jeg havde klaret mig nogenlunde til mundtlig eksamen i tysk hjemme i Danmark, gik det hurtigt op for mig, at mit niveau ikke var højt nok til hverdagslivet i Tyskland. Men i stedet for at give op og ty til engelsk, har jeg besluttet mig for at blive ved med at forsøge mig på tysk, selvom tjeneren ofte skifter til engelsk, når jeg snakker. Det er den eneste vej frem – at prøve, fejle og prøve igen.

Et skridt mod fremtiden

Efter nogle måneder i Stuttgart, kan jeg allerede nu mærke, hvor meget jeg har udviklet mig. Jeg er blevet bedre til at tage ansvar, både på arbejdet og i min egen hverdag. Jeg har lært, hvordan forskellige kulturer arbejder og hvordan man tilpasser sin kommunikationsstil for at nå sine mål -hvilket er essentielt i min uddannelse som kontorelev, hvor virksomhedskommunikation er en vigtig del. Jeg har også lært, hvor stor verden er, og hvor mange muligheder der ligger og venter. Så dette ophold har ikke kun åbnet døre for min fremtidige karriere, men har også givet mig en forståelse for, hvad det vil sige at være en del af en global arbejdsplads. Ligesom min afdelings motto siger det, er jeg #DrivenTo-Learn. Og derfor ser jeg frem til at tage flere udfordringer op de næste måneder, og jeg er ekstremt taknemmelig for de oplevelser og erfaringer, jeg har fået og får med mig fra mit OPU-ophold hos Mercedes Benz.

” I Tyskland siger man tingene lige ud og er meget direkte, mens man i asiatiske lande går mere varsomt frem og pakker beskederne ind”.

Spirende gartner på Sørlandet

Af Ida Marie Moos Jespersen, gartnerelev i Norge

En aften i marts står jeg med mit liv pakket ned i en lille Ford Ka og tager afsked med min familie, kæreste og alt det, jeg kender. Jeg ved, at det er nødvendigt og på tide at rive rødderne op og slå dem ned et andet sted. Starte et nyt og spændende eventyr.

Mine ben er som gele, og jeg kan mærke gråden sidde som en tæt klump i halsen, da jeg vinker farvel til dem alle sammen. Lidt klodset forsøger jeg at bakke bilen ud ad indkørslen, og det går op for mig, hvad jeg har gang i. En følelse af mod strømmer ind over mig efterfulgt af en nervøsitet. En nervøsitet fordi det slår mig, at jeg skal køre 2,5 time fra Vejle til Hirtshals, og det vil være synd at kalde mig elitebilist. Nårh ja, jeg er måske lidt ekstra nervøs, fordi jeg flytter til et nyt land, skal bo med nogle mennesker, jeg aldrig har mødt, og jeg skal starte i lære på min drømmeelevplads.

Lad det spire

Gartnerfaget har reddet mit liv. Sådan kan det i hvert fald føles, når jeg kigger tilbage på, hvem jeg var, og hvordan jeg havde det, før

jeg startede på uddannelsen. Jeg var gået i stå og havde ingen retning. En blomst der ikke blev vandet og langsomt visnede, så jeg tog en beslutning og tænkte: Hvad vil jeg? Starte på en frisk! Så jeg såede et frø og langsomt begyndte det frø at spire. Jeg vidste, at jeg havde brug for at finde noget, der gav mening, så jeg stillede mig selv det simple spørgsmål: Hvad gør mig glad? Og af det kom der et simpelt svar:

At få frisk luft, bruge mine hænder og krop, gøre en forskel – både for mennesker og for naturen. For naturen klarer sig fint uden mennesker, men vi klarer os ikke uden den. Samtidig kunne jeg komme på mit livs rejse både fysisk, personligt og fagligt.

Første spadestik

Nu er jeg ikke troende, men da færgen kom i havn i Kristiansand, bad jeg en lille bøn. Både en bøn for mig selv og de andre bilister. Det ville tage mig en time fra færgen til Solbakken, og det var den længste time i mit liv, men helt uden problemer drejede jeg af motorvejen mod Lindland Songe, og jeg blev meget betaget af den norske natur, hvor jeg slingrede mig gennem et landskab med høje fjelde, fyrretræer og store søer.

Jeg trillede op ad en lille grussti, det var den første forårsdag, solen skinnede og der lå stadig sne. På Solbakken blev jeg etableret på det hyggeligste lille værelse med udsigt til skoven.

Solbakken

Det med at bo med andre ligesindede mennesker fungerer bedst for mig, og jeg følte mig som verdens heldigste gulerod, da jeg via en "fnn.no-annonce" faldt over Solbakken.

”Jeg bliver meget motiveret af at arbejde med hele holdet på planteskolen og suger al den viden til mig, jeg kan”

To skønne musikere havde købt et 100 år gammelt hus med skoven som nabo og 5 min. til søen, og de søgte en, der ville leje et værelse i deres kreative fællesskab. De havde en stor overgroet have, som de havde mange planer for; et projekt jeg virkelig så frem til at være en del af.

At jeg senere skulle finde ud af, at den kvinde, som boede der før, var gartner og har skrevet bøger og lavet tv-programmer om hendes urtehave, og at det er selvsamme have, jeg nu kan gå på opdagelse i og tage alt det, jeg lærer på min elevplads med hjem til og fortsætte min faglighed, hvor jeg bor, er jo bare helt fantastisk for sådan en som mig. Et sammentræf? Måske. Jeg ved det ikke, men det passer mig rigtig fint.

Jeg brugte weekenden på at falde på plads, og om mandagen var jeg klar til min første dag som lærling på Lundbergs Planteskole.

Lundbergs Planteskole

Lundbergs Planteskole ligger på Sørlandet, der er den sydligste af Norges fem landsdele. Det er en familiedrevet planteskole, der på mange måder minder om en park, hvor du også kan købe planter. Den ligger som hugget ind i fjeldet midt i den smukke norske natur, og så er der får og høns og den hyggeligste lille cafe. Det er et sted, hvor mange forskellige kunder kommer for bl.a. at få inspiration og handle til deres haver, få gode gartner-råd eller nyde en kop kaffe i smukke og rolige omgivelser.

Der er et stort udvalg af planter og mange forskellige kategorier at dykke ned i, så jeg får en bred vifte af viden og erfaring, som jeg kan tage med mig videre. Personligt synes jeg, at den spiselige have er den mest interessante.

Selvom norsk på mange måder minder om dansk, giver det af og til lidt udfordringer og små misforståelser. For det meste udvikler det sig til latter og en fælles forståelse for, at det med sprog ikke altid er lige nemt. ”Plantesproget” med de latinske navne kan godt virke overvældende og umiddelbart umuligt at lære, men hver dag bliver jeg imponeret over, hvordan mine kollegaer formår at have samtaler om hundredvis af forskellige planter, deres latinske navne og forskellige behov, og så virker det ikke helt så umuligt alligevel.

” Studier viser, at have-
ejere og glade mennesker
lever længst ” .

Den gamle gartner Karl Frederik, som startede Lundbergs i sin tid, har også sin daglige gang på stedet. Han sidder som regel på sin faste plads med en cigar og kommer med gode gartner-råd. Han var selv engang elev på Jordbrugets Uddannelsescenter i Danmark og rejste siden tilbage til Norge og åbnede sin egen planteskole. Han er meget dygtig, og det er nu hans døtre, som er de daglige ledere. De er vokset op på planteskolen og har fået kundskaberne helt ind under neglene siden de var små. Jeg bliver meget motiveret af at arbejde med hele holdet på planteskolen og suger al den viden til mig, jeg kan.

Lundbergs har også en anlægsafdeling, så af og til kommer jeg med ud på anlæg. Der lærer jeg bl.a. etablering af haver, beskæring, pasning og pleje af de forskellige planter og deres behov. Jeg kommer ud på alle slags pladser - fra almindelige villahaver til parkeringspladser, fra baggårde til slotshaver og luksuriøse sommerhusområder ved kysten - alt sammen i den vilde og smukke norske natur.

Det er spændende og meget inspirerende at arbejde som gartner i Norge, fordi der blandt andet er så mange forskellige variationer af terræn og klima, som jeg skal tage højde for. Det er en unik mulighed og en ekstra gevinst, at jeg kan bruge det, jeg lærer på anlæg til kunde-service på planteskolen og omvendt.

Simpel lykke

Studier viser, at haveejere og glade mennesker lever længst. Jeg tror, at det at arbejde med og i naturen giver en ro og en simpel lykke i et ellers hektisk liv, og i en verden med fokus på mentalt helbred og vores varetagelse af natur er gartnerfaget superrelevant.

Jeg vokser hver dag, og jeg ved, at skulle jeg bakke ind i et fjeld igen, så har jeg et netværk til at gribe mig. Jeg tager til bålftener med mine kollegaer og bader med mine venner i kollektivet, når jeg har fri. Jeg går i seng hver dag med en spirende glæde over, at jeg tog springet og griber verden igen i morgen. Træt i kroppen, frisk i sindet – det giver mig næring til at gro og udfolde mig som gartner i det norske paradys, som Sørlandet er.

To familiemødre på amerikansk eventyr

Af Signe Berger & Pernille Schäfler, kontorelever i USA

Kan man som vokselev og familiemor rejse fra sin familie og sine små børn i fem uger, for at blive udstationeret til USA som led i sin uddannelse? Klart ja!

Det spørgsmål og svar er gået igen flere gange, efter vi valgte at flytte vores arbejdsplads fra Mercantec i Viborg til Bronco Ventures Accelerator på Santa Clara Universitet nær San Fransisco som kontorelever indenfor offentlig administration.

Vi er begge vokselever og har tilsammen syv børn i alle aldre. Begge havde vi en stor rejse-lyst og et ønske om at se, hvad en fremmed arbejdskultur kunne byde på inden for vores arbejdsfelt. Vi så et OPU-ophold som en unik mulighed for at udfordre os selv både arbejds-mæssigt og personligt.

Spændte ankom vi til vores lejlighed i San José, hvor vi var så heldige, at der både var pool og spa. Lejligheden lå centralt, så vi kunne tage en bus på arbejde, og ellers kom vi rundt med Uber eller på gåben. Havde vi ikke lyst til aftensmad fra det lille supermarked tæt på vores nye hjem, kunne vi boltre os rundt i alle de fastfoodrestauranter, der lå som perler på en snor rundt om os.

Vores kontor i det lille gule hus.

Bronco Venture Accelerator som er en lille underafdeling af Ciocca-centeret på Santa Clara Universitet blev vores nye arbejdsplads med et kontor beliggende i det sødeste lille, gule hus. Deres afdeling støtter lovende virksomheder og kombinerer praktisk læring med ressourcer og netværksskabelse.

Vores faste kontaktperson Pam, som er en frisk dame på 70 år, havde det daglige ansvar for os og overblik over de opgaver, vi skulle lave under vores ophold. Vi mødte spændte op første dag med sommerfuglene baskende rundt i maven og 1000 tanker i hovedet. Kunne vi leve op til deres forventninger? Kunne vi arbejdsmæssigt kommunikere på et andet sprog både skriftligt og mundtligt? Hvad nu, hvis opgaverne var over vores niveau?

Alle vores tanker kunne vi dog have sparet, da vi blev mødt af et imødekommende, inkluderende og åbent team, som meget gerne ville lære af de erfaringer og kompetencer, vi kom med. Meget udansk var deres tilgang til arbejdslivet og generelt til deres studerende. Alle vidste, at det var ok at fejle, da man lærer af de fejl, man gør.

”Arbejdet i USA har været en stor personlig udvikling for os begge, hvor vi har skullet slippe kontrollen derhjemme og give os hen til den oplevelse, vi befandt os i”.

Eventkoordinering og masser af ansvar

En af vores primære opgaver har været at deltage i planlægningen og afholdelsen af forskellige events. Her har vi aktivt bidraget til at koordinere og strukturere arrangementerne. Vi har lavet fotoredigering af billeder, der blev brugt til plakater samt oprettet drejebøger i PowerPoint, som vi har præsenteret for andre afdelinger på fællesmøder. Dette har krævet organisering og en klar kommunikation for at sikre, at alle involverede parter var opdaterede og velinformerede.

Vi har også modtaget og organiseret dokumenter på engelsk, som skulle inkluderes i drejebøgerne. Denne opgave har forbedret vores evner inden for dokumenthåndtering og organisatoriske færdigheder. Desuden har vi deltaget i teammøder, hvor vi fik selvstændige opgaver, som har styrket vores evner til at arbejde selvstændigt og tage ansvar for egne projekter.

Vi har desuden været med til at lave en plantegning over et udeområde, der skal anvendes til events, undervisning samt gruppearbejde. Her har vi bidraget med kreative ideer til, hvordan området bedst kunne udnyttes, hvilket har styrket vores evner inden for kreativ tænkning og planlægning. Vi har anvendt et designprogram til dette, som vi heller ikke tidligere har haft kendskab til. Vi har selv skulle finde programmet, og derved fået øvelse i at fremsøge det mest optimale program til opgaven.

Når fritiden pludselig kun er vores egen.

Ofte havde vi fri i weekenderne og om eftermiddagen kl.16, hvilket gav os en mulighed for også at udforske en del af det nye store land, vi pludselig var en del af samt finde seværdigheder, der skulle opleves. Mentalt var vi ofte fyldt i hovedet med nye indtryk og et nyt sprog, så vores forventninger hjemmefra om alt det, vi skulle opleve måtte drosles lidt ned. Vi fik dog

set de brølende sæler i Pier 39 i San Fransisco, Lombard Street, hvor bilerne snor sig ned ad og oplevet stemningen i San Fransisco med selvkørende biler, højhuse samt vejstigninger, der ville presse selv Jonas Vingegaard til det yderste. En masse shopping og beundring af det kæmpestore udvalg i supermarkederne fik vi også tid til samt spist mad fra både Mexico, Indien, Mellemøsten og selvfølgelig ægte amerikanske burgere. Historiske huse samt det mystiske, arkitektoniske og hjemsøgte hus Winchester Mystery House blev der også tid til at besøge.

Ville vi gøre det igen?

100 % ja. Arbejdet i USA har været en stor personlig udvikling for os begge, hvor vi har skullet slippe kontrollen derhjemme og give os

hen til den oplevelse, vi befandt os i. Man bliver stillet over for opgaver, der kan være personligt grænseoverskridende, som fx at tale foran en større forsamling på et andet sprog. Men bagefter, når man har gennemført det, har oplevet nogle personlige sejre, så stiger selvværdet.

Vi har skrevet og talt meget engelsk, hvilket har udvidet vores faglige ord-

forråd markant, samt indimel-

lem skabt nogle gode grin, når oversættelsen ikke blev helt korrekt. Vi har arbejdet sammen med mennesker i en fremmed arbejdskultur, som har gjort os mere bevidste om forskellene og lighederne mellem dansk og amerikansk arbejdskultur.

Denne udstationering har været en uvurderlig oplevelse, der har udvidet vores horisonter og forbedret både vores faglige og personlige kompetencer. Erfaringerne og færdighederne, vi har opnået, vil utvivlsomt gavne os begge i vores fremtidige karriere inden for offentlig administration, og vi føler os meget privilegerede over at have fået denne mulighed gennem OPU-ordningen.

Film

Af **Nadia Elimann og Birthe Bech Melgaard,**
SOSU-assistenter i Island

Filmene kan ses på
www.ufm.dk/opu

Se 1. præmiefilmen her:

Film

Af **Lukas Rasmussen Etienne**,
kok i Hong Kong

Filmene kan ses på
www.ufm.dk/opu

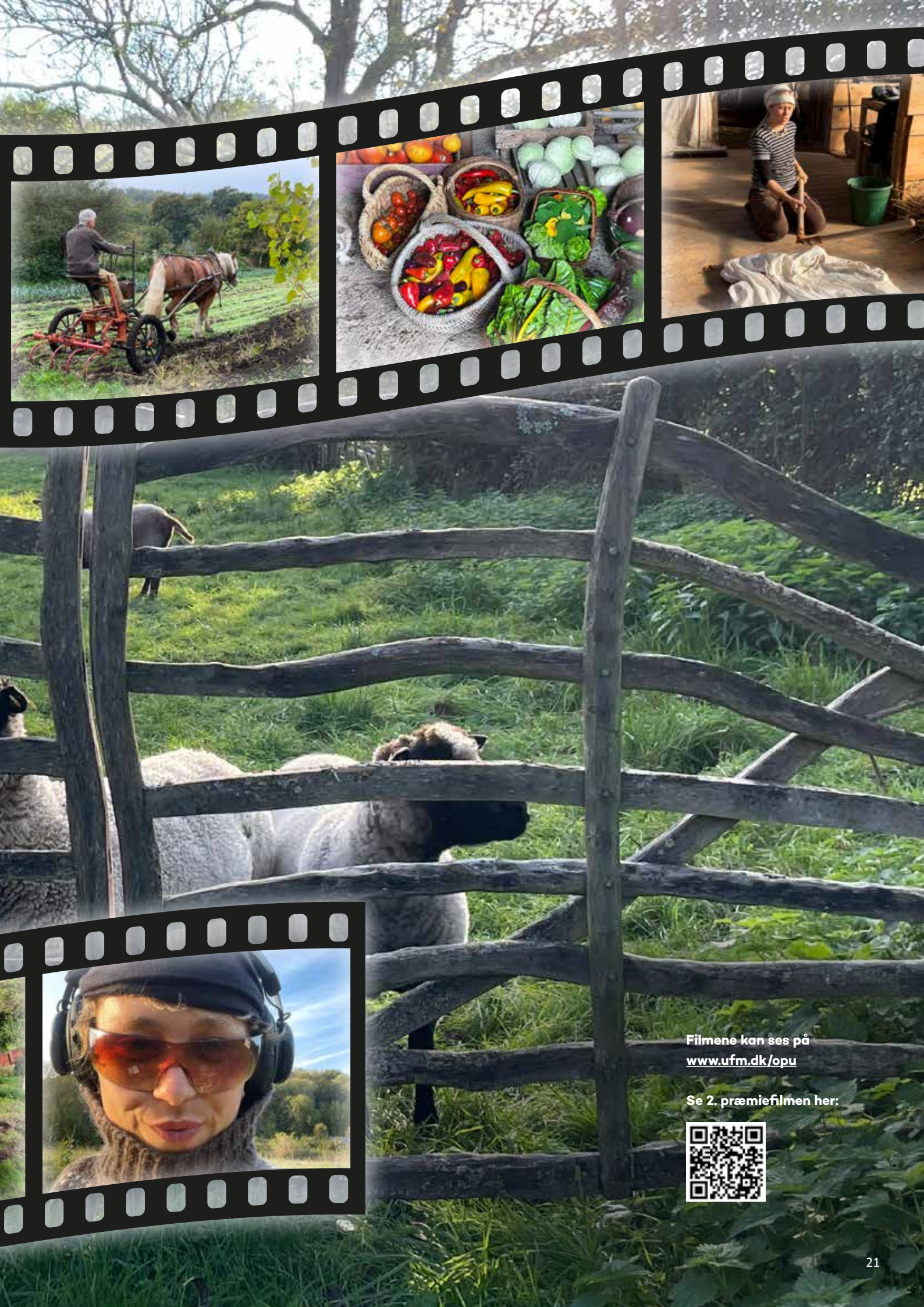
Se 2. præmiefilmen her:

Film

Af **Karla Baldtzer Ingemann Petersen,**
gartner i Frankrig

Filmene kan ses på
www.ufm.dk/opu

Se 2. præmiefilmen her:

Film

Af **Mads Nissen, Fiona Foersom og Laura Kock**,
møbelsnedkere i Portugal

Filmene kan ses på
www.ufm.dk/opu

Se 3. præmiefilmen her:

